

มาตรการในการควบคุมและแก้ไขการนำเด็กหญิงมาเพื่อการค้าประเวณี

4.1 มาตรการทางกฏหมาย

สำหรับมาตรการทางกฏหมายในการควบคุมและแก้ไขการนำเด็กหญิงมาเพื่อการค้าประเวณีนั้น ในชั้นนี้อาจแยกพิจารณาออกเป็น 5 ประการดังนี้

1. ควร เพิ่ม เติมกฏหมายลงโทษชายผู้ เทียว เด็กหญิงผู้ค้าประเวณี
2. ควรปรับปรุงกฏหมายลงโทษ เด็กหญิงผู้ค้าประเวณีเล็กน้อย
3. ควรปรับปรุงแก้ไขกฏหมายที่ เกี่ยวกับการนำเด็กหญิงมาเพื่อการค้าประเวณีให้เหมาะสมยิ่งขึ้น
4. ไม่ควรมีการจดทะเบียนหญิงผู้ค้าประเวณี
5. ควรมีมาตรการกวดขันในการบังคับใช้กฏหมาย

4.1.1 ควร เพิ่ม เติมกฏหมายลงโทษชายผู้ เทียว

จากที่กล่าวมาแล้วในบทที่ 3 จะเห็นได้ว่ากฏหมายไทยที่เกี่ยวข้อง ใ้ บัญญัติคุ้มครองหญิงให้ปลอดภัยจากการถูกขายเป็นสินค้า และจากการขูดรีดจากการ เป็นโส เณรก็ตาม ที่บัญญัติไว้ในประมวลกฏหมายอาญา พ.ศ. 2499 ตั้งแต่มาตรา 282 ถึง 286 ลงโทษผู้ เป็น urchin ลอ หรือลักพาเด็กหญิงไปเพื่อการอนาจาร เพื่อสำเร็จความใคร่ของผู้อื่น ลงโทษผู้ รั้งตัว เด็กหญิงหรือหญิงที่ถูกลอลวงชักพามา และลงโทษผู้ที่ค้ารังริชพอบุญจากรายไ้ของหญิงซึ่ง ค้าประเวณี ทั้งสามคำสั่งกระทรวงมหาดไทย 2498/2502 ลงวันที่ 10 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2502 และประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 21 และ 43 เกี่ยวกับการปราบปรามและส่งผู้ประพฤติกตคนเป็น อันธพาลไปอบรม ผู้ลอลวงหญิงก็อยู่ในชายที่จะต้องถูกส่งตัวไปฝึกอบรมในฐานะประพฤติกตคนเป็น อันธพาลด้วย ในพระราชบัญญัติการค้าหญิงและเด็กหญิง พ.ศ. 2471 ที่บัญญัติห้ามไม่ให้นำหญิง และเด็กหญิงเข้ามาค้าประเวณีภายในประเทศ และห้ามไม่ให้นำหญิงและเด็กหญิงออกไปค้า ประเวณี พระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 ใ้บัญญัติลงโทษผู้ที่เกี่ยวข้องกับ กิจการค้าประเวณีทุกฝ่าย ไ้แก่ ตัวผู้ค้าประเวณี ผู้จัดหาผู้ทำการค้าประเวณีมาให้ผู้อื่น เจ้าของ

กิจการ ผู้ดูแล หรือผู้จัดการสถานค้าประเวณี หรือสถานบริการที่ขมขื่นใหม่การค้าประเวณี

จะเห็นได้ว่าความหมายเกี่ยวกับกรรมการคุ้มครองหญิงหรือเด็กหญิงผู้ค้าประเวณีในประเทศไทยทั้งหมดกล่าวมาข้างต้นนั้น ได้พยายามบัญญัติให้ครอบคลุมถึงโทษผู้ที่มีส่วนสนับสนุนให้เกิดกิจการค้าประเวณีทุกกรณี แต่สิ่งหนึ่งที่ถูกละเลยและมิได้บัญญัติไว้ คือ การลงโทษชายผู้เที่ยว หนีหาในชั้นนี้จึงมีว่า ควรที่จะเพิ่มเงื่อนไขกฎหมายลงโทษชายผู้เที่ยวหรือไม่ในเรื่องนี้ ผู้วิจัยได้พยายามค้นหาเหตุผลที่ว่าเหตุใดจึงไม่มีการกล่าวถึงเรื่องนี้ไว้ แต่ก็ไม่พบว่ามีการอธิบายกันไว้ที่ใด อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยมีความเห็นว่าความคิดเห็นโดยทั่วไปในเรื่องนี้อาจแบ่งได้เป็น 2 ความเห็น คือ

1. ความเห็นแรกเห็นว่า ไม่ควรที่จะมีการบัญญัติกฎหมายเพิ่มโทษลงโทษชายผู้เที่ยวไม่ว่ากรณีใด ๆ เหตุผลของความเห็นฝ่ายนี้อาจเป็นเพราะการพิจารณาปัญหาโสเภณีไม่ควรที่จะมองว่าชายผู้เที่ยวเป็นผู้มีส่วนในการกระทำความผิดอยู่เลย เพราะการค้าประเวณีส่วนใหญ่หญิงผู้ค้าประเวณีนั้นเองเป็นผู้กระทำ หรือยินยอมสมัครใจให้ผู้อื่นกระทำตนเอง เช่นนี้ ควรหรือที่จะให้กฎหมายลงโทษชายผู้เที่ยว ยิ่งกว่านั้นในทางกลับกัน โดยธรรมชาติของมนุษย์ย่อมมีความโลภ ความต้องการไม่มีที่สิ้นสุด ยากแก่การควบคุม หากมีกฎหมายบัญญัติให้ลงโทษชายผู้เที่ยว รวมทั้งควบคุมการค้าประเวณีได้โดยสิ้นเชิงแล้ว อาจเป็นสาเหตุให้เกิดความดิ้นรนขมขื่นกระทำซ้ำเรารมามากยิ่งขึ้น เพราะชายที่มีความต้องการไม่สิ้นสุด เมื่อไม่สามารถเที่ยวโสเภณีไคร้รวมทั้งไม่มีโสเภณีแล้ว เมื่อมีความต้องการมากก็อาจหาทางออกโดยก่ออาชญากรรมขมขื่นกระทำซ้ำเรารมยิ่งขึ้นก็ได้ ฉะนั้น หากมีกฎหมายบัญญัติให้ลงโทษชายผู้เที่ยวแล้ว แทนที่จะเป็นการคุ้มครองหญิงผู้ค้าประเวณีแล้ว อาจเป็นผลร้ายต่อหญิงที่สุจริตที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง คือกลายเป็นเหยื่อของการกระทำความผิดขมขื่นกระทำซ้ำเรารมเสียอีก การที่จะให้กฎหมายบัญญัติลงโทษชายผู้เที่ยว จึงเป็นสิ่งที่สมควร

2. ความเห็นที่สอง เป็นความเห็นทางฝ่ายที่อาจจะเห็นว่า ควรที่จะมีกฎหมายเพิ่มโทษผู้ค้าประเวณีลงโทษชายผู้เที่ยว¹ ความคิดเห็นของฝ่ายนี้อาจมองไปในแง่ที่

¹ ในประเทศอังกฤษ เมื่อปี ค.ศ. 1983 ได้เคยมีการเคลื่อนไหวให้ระงับโทษชายผู้เที่ยวประเวณี นำโดยคณะผู้พิพากษาและนักกฎหมายกลุ่มหนึ่งโดยลงโทษปรับ 2,000 ปอนด์ รัฐบาลอังกฤษก็เห็นด้วยในหลักการ (ไทยรัฐ, 20 สิงหาคม 2527, หน้า 9.)

ประสงค์จะคุ้มครองหญิงหรือเด็กหญิงผู้ค้าประเวณีและขจัดปัญหาการค้าประเวณี เป็นสำคัญ ทั้งนี้ เพราะการค้าประเวณีในปัจจุบันมีลักษณะเป็น Organized Crime มากขึ้น คือทำกันเป็น ลำเป็นสันในลักษณะโจ่งแจ้ง ท้าทายกฎหมาย ผู้หญิงมีสถานะเป็นเพียงวัตถุทางเพศที่ตองเอา ชีวิตร่างกายเขาแลกกับค่าตอบแทนทางเศรษฐกิจ แม้ขณะนี้ควบคุมกฎหมายวางกำหนดโทษไว้ สำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีทุกคน ไม่ว่าจะ เป็นตัวหญิงผู้ค้าเอง พ่อเล้า แม่จก เจ้าของกิจการ แต่ในทางความเป็นจริงเมื่อมีการบังคับใช้กฎหมายแล้วปรากฏว่าหญิงมักเป็น ฝ่ายที่จะทองถูกจับ ถูกปรับ ถูกจำคุก ในขณะที่คนอื่น ๆ ก็หาตัวไม่พบหรือหลบหนีไปใ้ทุกครั้ง กรณีที่กฎหมายลงโทษชายผู้เกี่ยวข้องแล้วก็จะ เป็นการขจัดก้นคอของปัญหาโส เภณีที่เกี่ยวข้อง กล่าวคือ เมื่อไม่มีชายผู้เกี่ยวข้องแล้ว ก็จะไม่ม้หญิงโส เภณีและไม่ม้พ่อเล้า แม่เล้า แม่จก และเจ้าของ กิจการ ปัญหาโส เภณีก็จะหมดไป

ควยเหตุผลของความเห็นทั้งสองฝ่ายต่อการแก้ปัญหาว่าควร จะเพิ่ม เติมกฎหมายลงโทษ ชายผู้เกี่ยวข้องหรือไม่ถึงกล่าวมาข้างต้นนั้น จะเห็นได้ว่าทางที่มี เหตุผลสนับสนุน ขึ้นอยู่กับว่าจะ พิจารณาปัญหาไปในแง่มุมทิศทางใด สำหรับผู้วิจัยแล้วมีความคิดเห็นควยกับฝ่ายหลังว่าควรที่จะ เพิ่ม เติมกฎหมายลงโทษชายผู้เกี่ยวข้อง แต่ทั้งนี้จำกัดเฉพาะลงโทษชายผู้เกี่ยวข้องโส เภณีเด็กหญิง เพื่อเป็นการคุ้มครองสิทธิของเด็กที่จะไม่ให้ถูกกักข่ม เหนงทางเพศตามหลักปฏิญญาสากลคั้งที่ โลกกล่าวไว้แล้วในบทที่ 3 ทั้งนี้เมื่อพิจารณาตามพระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณีแล้ว จะ เห็นได้ว่าหญิงที่ค้าประเวณีมักจะถูกจับกุมโดยที่ฝ่ายชายไม่ใคร่ร่วมรับนิคษณควยแต่ประการใด ทั้ง ๆ ที่ฝ่ายชายเองก็มีส่วนก่อให้เกิดปัญหาโส เภณีขึ้น ซึ่งเรื่องนี้ นิรมล พฤตาธร¹ ก็ให้ ความเห็นเช่นเดียวกันว่า "โส เภณีถือ เป็นอาชั้สุจริต แต่ก็เป็นที่รัง เกียจของสังคม นอกจากนั้น การ เป็นโส เภณียังผิดกฎหมาย แม้จะเป็นความจำเป็นหรือเพราะถูกลอวงใหม่มาประกมอาชีพนี้

¹ นิรมล พฤตาธร, "สถานการณ์ชีวิตหญิง ความจริงที่มักถูกมองข้าม," เสียงสกร, ปีที่ 1 ฉบับที่ 2, 18-24 ตุลาคม 2521, หน้า 16.

แต่ขายผู้เที่ยวหรือที่สนับสนุนให้อาชีพโส รมณ์คงอยู่กลับไม่มีความผิด" รัตนา ชนาพรสังสุทธิ¹ ให้ความเห็นว่า "ขายผู้เที่ยวคือ demand หญิงโส รมณ์คือ supply พอเอา แม่เอา เจ้าสำนักคือผู้จัดการ agent บัญหาโส รมณ์จึงเป็นเรื่องที่กลุ่มคนทั้งสามนี้ต้องรับผิดชอบร่วมกัน ในส่วนของขายผู้เที่ยวควรจะได้รับการทำหน้าที่เต็มจากสังคมอย่างรุนแรงในทุกรูปแบบ" ดังนั้น การที่แก้ไขและป้องกันเด็กหญิงจากการถูกเอารัดเอาเปรียบทางเพศ จึงเป็นไปไม่ได้ที่จะไม่มีนิติบัญญัติหมายลงโทษขายผู้เที่ยวโส รมณ์เด็กหญิง เหตุผลที่สนับสนุนอีกประการหนึ่งก็คือ การบัญญัติกฎหมายเพิ่มเติมลงโทษขายผู้เที่ยวโส รมณ์เด็กนี้ ก็ไม่ใช่หลักการใหม่แต่อย่างใด ทั้งนี้ เพราะในเรื่องการคุ้มครองเด็กหญิงจากการถูกข่มเหงทางเพศนั้น ก็บัญญัติไว้แล้วในประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ 9 ความผิดเกี่ยวกับเพศ แต่เพื่อเน้นให้ถึงวัตถุประสงค์ที่เด่นชัดในทางที่จะปกป้องเด็กหญิงจากการถูกเอารัดเอาเปรียบทางเพศ ไม่ว่าเด็กหญิงนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม จึงจำเป็นที่จะต้องบัญญัติเพิ่มเติมกฎหมายลงโทษขายผู้เที่ยวโส รมณ์เด็กแยกต่างหากนอกเหนือจากที่มีอยู่ในประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งการที่บัญญัติเพิ่มเติมโทษขายผู้เที่ยวในกรณีเช่นนี้ย่อมเป็นการไขว่คว้าการทางกฎหมายที่เฉพาะเจาะจงที่สุด เพื่อลดจำนวนโส รมณ์เด็กและลดความทุกข์ของขายผู้เที่ยวที่ต่อการเที่ยวกับโส รมณ์เด็กให้น้อยลง²

¹ รัตนา ชนาพรสังสุทธิ, การประสาชงเคราะห์, ปีที่ 30, ฉบับที่ 4, (กรกฎาคม - สิงหาคม 2530), หน้า 33.

² คุณหญิงกัญญา วิเชียรเจริญ นายกสมาคมส่งเสริมสถานภาพสตรี และผู้อำนวยการโครงการช่วยเหลือหญิงและเด็กผู้มีความเดือดร้อนเฉพาะหน้า ไคกรุณาใหญ่วิชัยเจ้าพมและสัมภามณ์ เมื่อวันที่ 5 เมษายน 2534 เกี่ยวกับข้อเสนอให้มีการลงโทษขายผู้เที่ยวนี้ ท่านได้ให้ความเห็นว่า การที่ประมวลกฎหมายอาญาในปัจจุบันคุ้มครองเด็กอายุไม่เกิน 15 ปี ในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา นั้น แสดงว่า "เด็ก" ต้องได้รับความคุ้มครองจากการถูกประทุษร้ายทางเพศอย่างสมบูรณ์ ไม่ว่าเด็กจะยินยอมหรือไม่ยินยอมก็ตาม ขายผู้รวมเพศกับเด็กจะต้องมีความผิด ดังนั้น การจะมีกฎหมายอย่างชัดเจรมุ่งลงโทษขายผู้เที่ยวโส รมณ์ เด็กจึงไม่ใช่หลักการใหม่เพียงแต่ขยายขอบเขตของการคุ้มครองเด็กในเรื่องนี้ออกไปถึงเด็กอายุ 18 ปี ทั่วๆ จึงเห็นควยที่จะมีกฎหมายโดยเฉพาะให้ลงโทษขายผู้เที่ยวโส รมณ์เด็กโดยเด็กมีอายุไม่เกิน 18 ปี ข้อสำคัญคือเมื่อมีกฎหมายแล้ว การบังคับใช้โดยเจ้าหน้าที่ของรัฐจะต้องได้ผลอย่างแท้จริงควย

เมื่อบัญญัติเพิ่มเติมกฎหมายลงโทษผู้เที่ยวแล้ว ในขณะที่เกี่ยวกับอาจก่อให้เกิดปัญหาขึ้นว่าโสเภณีเด็กนั้นจะถือว่าเป็นผู้มีส่วนร่วมก่อให้เกิดการกระทำความผิดของชายผู้เที่ยวหรือไม่ในเรื่องนี้ เพื่อขจัดปัญหาที่อาจเกิดขึ้นดังกล่าว ผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรที่จะบัญญัติกฎหมายให้ชัดเจนที่เดียว โดยให้ถือว่าโสเภณีเด็กนั้นไม่มีส่วนร่วมในการกระทำความผิดด้วย ไม่ว่าจะ เป็นกรณี ค้า การ ผู้ใช้ หรือผู้สนับสนุน ซึ่งเหตุผลที่ให้ถือว่าโสเภณีเด็กไม่ควรมีความผิดในกรณีเช่นนี้จะ โทกล่าวต่อไปในข้อ 4.1.2

4.1.2 ควรปรับปรุงกฎหมายลงโทษ เด็กหญิงผู้ค้าประเวณีแทนอัย

ในพระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 ได้บัญญัติลงโทษหญิงผู้ค้าประเวณีไว้ในมาตรา 5 และมาตรา 6 ซึ่งมีทั้งโทษจำคุกและโทษปรับ โดยหลักการแล้ว ผู้วิจัยเห็นว่าบทลงโทษผู้ค้าประเวณีไม่ควรลงโทษโดยการจำคุกหรือปรับอย่างที่ทำอยู่ในปัจจุบันนี้ แต่การ เปิดขโมยโทษจำคุกและปรับเป็นการรักษาเยี่ยงยา ปรับปรุงทัศนคติ ให้การสงเคราะห์และฝึกอบรมอาชีพมากกว่า เพราะผู้ค้าประเวณีไม่ได้เป็นอาชญากร แต่ถูกบีบบังคับด้วยปัจจัยบางอย่าง เช่น ความยากจน ขาดการศึกษา ทำให้ต้องมาค้าประเวณี¹ และในบางกรณีก็มิได้ทำการค้าประเวณีด้วยความสมัครใจของตน เช่น ถูกบังคับล่อลวง และถึงแม้ว่าจะมีประเภทสมัครใจค้าประเวณีเพราะรักสนุก อยากลองหรือได้เงินมากอยู่บ้าง ก็เกิดจากค่านิยมที่ไม่ถูกต้อง เพราะฉะนั้นนโยบายการลงโทษผู้ค้าประเวณีควรจะเป็นไปในลักษณะที่แก้ไข เบี่ยงเบนในสถานันที่เหมาะสม มากกว่าที่จะนำไปจำคุกหรือปรับแล้วปล่อยตัวไป การจำคุกทำให้ผู้ค้าประเวณีซึ่งไม่มีพื้นฐานเป็นอาชญากรมาก่อน เรียนรู้เกี่ยวกับการประกอบอาชญากรรมอื่น ๆ ทำให้จิตใจก้าวร้าวยิ่งขึ้น และปฏิเสธการฝึกอาชีพหรือการสงเคราะห์ของรัฐ ส่วนการปรับแล้วปล่อยตัวไปก็ไม่ได้เป็นการแก้ปัญห เพราะเป็นการสร้างปัญหาเศรษฐกิจให้แก่ผู้ค้าประเวณี และผู้ค้าประเวณีก็จะต้องย้อนกลับไปประกอบอาชีพเดิม เพราะฉะนั้นการ เปิดขโมยโทษจำคุกและโทษปรับผู้ค้าประเวณี เป็นการบำบัดเยี่ยงยา สงเคราะห์และอบรมอาชีพ ทั้งการกำหนดระยะเวลาของการ

¹ เอกสารประกอบการพิจารณา ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 (คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ) การประชุมสมัชชาสามัญ 31/2530, หน้า 1.

รับการสงเคราะห์และฝึกอบรมให้สอดคล้องกับความจำเป็นของผู้รับการสงเคราะห์แต่ละคนด้วย เพื่อให้การสงเคราะห์กรรม เกิดประสิทธิภาพยิ่งขึ้น หนึ่งเกี่ยวกับควมคำนึงถึงโครงสร้าง การดำเนินงานของหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องกับแนวทางแก้ไขปัญหาดังกล่าวด้วย เพื่อให้ เกิดความคล่องตัวและมีการประสานงานในระหว่างกันและกัน ดังนั้น โดยหลักการแล้วน่าที่จะมี การยกเลิกโทษทางอาญาของเด็กหญิงที่ค้าประเวณีอย่างสิ้นเชิง¹ ซึ่งผู้วิจัยก็ค่อนข้างจะ เห็นด้วยอยู่เหมือนกัน แต่เมื่อพิจารณาถึงปัจจัยต่าง ๆ ในสถานการณ์ปัจจุบันแล้ว ผู้วิจัยก็ยังเป็นห่วง ขยิวาอาจยกเลิกโทษทางอาญาที่จะลงโทษแก่เด็กหญิงผู้ค้าประเวณีแล้ว จะทำให้ไม่มีขบวนการ ชักต้อนที่จะเข้าไปให้ความช่วยเหลือให้เด็กหญิงหรือหญิงที่ท้องการ เปลี่ยนอาชีพ เป็นไปอย่าง เป็นระบบ และอาจจะขาดเสียซึ่งประสิทธิภาพ เพราะขาดบทบังคับที่แน่นอนชัดเจน ฉะนั้น ในชั้นนี้ ผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรจะคงบทบัญญัติที่เป็นการลงโทษหญิงผู้ค้าประเวณีไว้ เช่นเดิม หรือฉะฉานก็ควร แก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายลบล้างโทษที่จะลงแก่หญิงผู้ค้าประเวณีให้น้อยลง

4.1.3 ควรปรับปรุงแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการนำเด็กหญิงมาเพื่อการค้า ประเวณีให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

การปราบปรามการค้าประเวณี ประเด็นที่สำคัญที่สุดคือจะลงโทษไปยัง บุคคลผู้ที่เป็นกลไกสำคัญของการค้าประเวณี อันได้แก่ ผู้จัดหา เจ้าของสถานการค้าประเวณี ผู้ดูแล ผู้จัดการ เจ้าของ ผู้จัดการสถานบริการ ที่ปล่อยให้มีการค้าประเวณี ทั้งนี้ เพราะบุคคลเหล่านี้ เป็นผู้แสวงหาผลประโยชน์จากความหย่อนยานของกฎหมาย กอปรโดยเอาผลประโยชน์จากร่างกายของหญิง ตัวหญิงเองแม้จะเป็นผู้ลงแรงกาย แต่ก็ไม่ได้รับผลตอบแทนอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย และโดยที่พระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 ได้ประกาศใช้บังคับมานานแล้ว เมื่อคำนึงถึงสถานการณ์สภาพบ้านเมืองที่เปลี่ยนแปลงไป บทบัญญัติที่มีอยู่ในบางเรื่องบาง ประการยังไม่เหมาะสม กับการที่จะได้รับการแก้ไขปรับปรุง² ดังจะกล่าวในรายละเอียด ดังนี้

¹ หนังสือพิมพ์แนวหน้า ฉบับวันที่ 16 พฤศจิกายน พ.ศ. 2529, หน้า 1, 16.

² เอกสารประกคมการพิจารณาพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติ ปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503, หน้า.2.

1. ในเรื่องบทบัญญัตินิยามคำว่า "สถานการศาลประเวณี" ซึ่งตามพระราชบัญญัติปรามการศาลประเวณี พ.ศ. 2503 บัญญัติไว้ว่า "สถานการศาลประเวณี" หมายความว่า สถานใด ๆ ที่จัดไว้เพื่อให้บุคคลอื่นทำการศาลประเวณี โดยจัดให้มีผู้ทำการศาลประเวณีเพื่อการนั้นด้วย" จะเห็นได้ว่าความหมายดังกล่าวยังมีความหมายที่คับแคบมาก เพราะปัจจุบันสถานที่ที่จัดไว้เพื่อให้บุคคลอื่นทำการศาลประเวณี มิได้มีเฉพาะสถานที่ที่จัดให้มีผู้ทำการศาลประเวณีด้วยเท่านั้น แต่ยังมีสถานที่อื่น ๆ และจัดไว้สำหรับใช้ในการศึกษาคณะหรือเป็นสื่อจัดหาบุคคลมาเพื่อกระทำการศาลประเวณีด้วย ดังนั้น บทนิยามคำว่า สถานการศาลประเวณี จึงควรที่จะกำหนดขอบเขตให้กว้างขวางกว่าที่เป็นอยู่ โดยไม่ควรคำนึงว่าสถานที่ที่จัดไว้เพื่อให้บุคคลอื่นกระทำการศาลประเวณีนั้น จะจัดให้มีผู้กระทำการศาลประเวณี ณ ที่นั้นด้วยหรือไม่ก็ตาม และควรให้หมายรวมถึงสถานที่ที่จัดไว้สำหรับในการศึกษาคณะหรือจัดหาบุคคลอื่นเพื่อกระทำการศาลประเวณีด้วย

2. ดังกล่าวมาแล้วในบทที่ 3 ว่า บทบัญญัติมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติปรามการศาลประเวณี พ.ศ. 2503 เมื่อเปรียบเทียบกับกฎหมายที่เป็นการปรามปรามการศาลประเวณีในประเทศแคนาดาแล้ว จะเห็นได้ว่าความหมายบทบัญญัติมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติปรามการศาลประเวณี พ.ศ. 2503 ของไทยยังขาดความรัดกุมพอสมควร เพราะในสภาพปัจจุบันการศึกษาคณะทางสื่อมวลชนเป็นไปโดยสะดวกและรวดเร็วมาก การศาลประเวณีนั้นถือว่าเป็นธุรกิจอย่างหนึ่งที่จะต้องมีการแข่งขัน โฆษณาชวนเชื่อ จึงมีการนำเอาสื่อมวลชนมาเป็นเครื่องมือโฆษณาชวนเชื่อ ชักชวนโดยวิธีการต่าง ๆ นานา เพื่อถึงจุดความสนใจของผู้เที่ยวโฆษณาติดต่อในเชิงการศาลประเวณี ฉะนั้น เมื่อพิจารณาถึงประเด็นดังกล่าวข้างต้นแล้ว จึงน่าจะมีการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว โดยบัญญัติให้ครอบคลุมถึงกรณีโฆษณาชักชวนหรือแนะนำตัวโดยทางสื่อมวลชนไม่ว่าโดยวิธีใด ๆ ในลักษณะที่เห็นได้ว่ากระทำไปเพื่อเป็นการเรียกร่องการติดต่อในทางการศาลประเวณีด้วย

3. ในบทบัญญัติมาตรา 8 แห่งพระราชบัญญัติปรามการศาลประเวณี พ.ศ. 2503 บัญญัติว่า "ผู้ใดจัดหาผู้กระทำการศาลประเวณีเพื่อผู้อื่นเป็นปกติธุระ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ" จะเห็นได้ว่าความหมายดังกล่าวยังขาดความรัดกุมอยู่มาก เพราะบางครั้งอาจก่อให้เกิดปัญหาหลีกเลี่ยงโทษอาชญากรรมของโทษของกฎหมาย อาจว่ามีไซเป็นการกระทำโดยปกติธุระ ดังนั้น เพื่อขจัดปัญหาที่อาจเกิดขึ้น

ตั้งกล่าว การที่จะบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายให้หมายความรวมถึงการกระทำเพื่อผลประโยชน์ใด ๆ โดยจัดให้กระทำการค่าประเวณีให้ผู้อื่น ทั้งนี้ ไม่คำนึงว่าผู้จัดการนั้นจะกระทำเป็นปกติหรือไม่ว่าก็ตาม ถือว่าเป็นความผิด และหากเป็นการกระทำโดยปกติแล้ว สมควรที่จะระวางโทษให้หนัก และยิ่งหากเป็นการจัดให้กระทำการค่าประเวณีซึ่งเป็นเด็กหรือเยาวชนแล้ว ก็สมควรที่จะระวางโทษให้หนักยิ่งขึ้น และโดยหลักการตั้งกล่าวนี้สมควรจะนำไปใช้กับผู้ได้รับอนุญาตตั้งสถานบริการตามกฎหมายด้วย กล่าวคือ หากผู้ได้รับอนุญาตตั้งสถานบริการตามกฎหมาย จัดหรือยินยอมให้ผู้อื่นกระทำการค่าประเวณีในสถานบริการของตน ไม่ว่าจะเป็นการกระทำโดยปกติหรือไม่ว่าก็ตาม ถือว่าเป็นความผิด และหากทำเป็นปกติแล้วก็ต้องรับโทษหนักขึ้น เช่นเดียวกันหากเป็นการจัดหรือยินยอมให้เด็กหรือเยาวชนกระทำการค่าประเวณีในสถานบริการของตนยิ่งต้องระวางโทษหนักขึ้น และสำหรับผู้เป็นบุตรจัดหาตามมาตรา 8 นี้ เป็นบิดามารดา ผู้ปกครองของเด็กผู้กระทำการค่าประเวณีด้วยแล้ว ก็ควรบัญญัติเพิ่มเติมให้หนักขึ้นเพื่อเอาโทษกับบิดามารดาซึ่งนำบุตรของตนมาทำการค่าประเวณีด้วย โดยควรต้องไต่ถามโทษหนักที่สุดด้วย นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาถึงมูลเหตุแห่งปัญหาของเด็กหญิงที่ทำการค่าประเวณีแล้ว บางส่วนที่เป็นโสเภณีก็เนื่องจากถูกบังคับขู่เข็ญให้กระทำการค่าประเวณี และเมื่อตรวจสอบพฤติการณ์ในพระราชบัญญัติปรามการค่าประเวณีแล้ว ก็ปรากฏว่าไม่มีบทบัญญัติการลงโทษผู้กระทำการในลักษณะดังกล่าวแต่อย่างใด¹ ซึ่งสาเหตุดังกล่าวนี้ทำให้เกิดช่องทางจัดหาโสเภณีเด็กอย่างไม่เกรงกลัว และก่อให้เกิดปัญหาโสเภณีอย่างไม่สิ้นสุด ดังนั้น จึงน่าที่จะมีการบัญญัติกฎหมายเพิ่มเติมลงโทษผู้ทวงเหนี่ยว กักขัง หรือควบคุมบุคคลใด ๆ ไว้ในสถานที่ใด ๆ เพื่อการค่าประเวณีด้วย และให้หมายความรวมถึงผู้ที่จัดหรือยินยอมให้บุคคลอื่นทวงเหนี่ยว กักขัง หรือควบคุมบุคคลนั้น ๆ ไว้เช่นกัน

4. ตั้งใจกล่าวมาแล้วในหัวข้อ 4.1.2 ว่า ควรปรับปรุงกฎหมายลงโทษเด็กหญิงผู้ค่าประเวณีแทน้อย และเน้นในเรื่องรักษาเย็บเย็บ ปรับปรุงทัศนคติในการสงเคราะห์

¹ ประชุม จันทระจันง, รายงานการศึกษา เรื่องแนวทางแก้ไขการล่อลวงหญิงเพื่อการค่าประเวณี (กรมประชาสงเคราะห์) พ.ศ. 2528, หน้า 40.

และฝึกอบรมอาชีพมากกว่า แต่เมื่อพิจารณาบทบัญญัติในพระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 มาตรา 11 แล้ว เห็นว่ายังคับแคบมาก สมควรที่จะให้มีการปรับปรุงโดยนำเอา แหล่งการคุมประพฤติในประมวลกฎหมายอาญามาประยุกต์ใช้แทน กล่าวคือ โดยให้ศาลหรือ ผู้พิพากษา เป็นผู้อำนาจพิจารณาว่าสมควรจะส่งตัวไปรับการรักษาหรือไปรับการสงเคราะห์ หรือไม่ ทั้งนี้ เมื่อใดที่พิจารณาถึงอายุ ประวัติ ความประพฤติ สติปัญญา การศึกษาอบรม สุขภาพ ภาวะแห่งจิต นิสัย อาชีพ และสิ่งแวดล้อมของเด็กหญิงโสเภณีแล้ว หากศาลเห็นว่ายังไม่สมควร พิจารณาลงโทษ ก็ให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ส่งตัวนั้นไปรับการสงเคราะห์ในสถานสงเคราะห์ภายใน ระยะเวลาที่ศาลกำหนดก็ได้ หรือจะให้ศาลกำหนดเงื่อนไขคุมประพฤติก็ได้ เช่น ให้ไปรับการ รักษาโรคตามระยะเวลาที่ศาลกำหนด หรือให้ศึกษาหรือทำงานเป็นกิจจลัษณะ หรือให้ละเว้น การเข้าไปในสถานโสเภณี การคบหาสมาคมหรือการประพฤติโดยอันอาจนำไปสู่การกระทำความผิด ซ้ำอีก เป็นต้น สำหรับการรักษาโรคหรืออบรมฝึกอาชีพนั้นก็ควรกำหนดให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น ให้กรมประชาสงเคราะห์ เป็นผู้ดำเนินการตามคำสั่งศาล เพื่อเยียวยาหรือฟื้นฟูผู้กระทำความผิด

4.1.4 ไม่ควรให้มีการจดทะเบียนหญิงค้าประเวณี

ปัญหาว่าควรจะให้มีการจดทะเบียนหญิงค้าประเวณีหรือไม่นั้น ก็มีการ กล่าวถึงกันบ้างพอสมควร แต่สำหรับผู้วิจัยแล้ว เห็นว่า ไม่ควรอนุญาตให้มีการจดทะเบียน การค้าประเวณี ไม่ว่าจะเป็นการจดทะเบียนตัวหญิงค้าประเวณี หรือจดทะเบียนสำนักค้าประเวณี เพราะการจดทะเบียนก็จะเท่ากับว่ารัฐยอมรับการค้าประเวณีเป็นอาชีพ ซึ่งในขณะนี้แม้จะผิด กฎหมายก็ยังกระทำกันอย่างโจ่งแจ้ง เป็นล่ำเป็นสันอยู่แล้ว และการจดทะเบียนมิใช่เป็นการ ช่วยเหลือหญิงโสเภณีจากการขูดรีดเอาโรคเอาเปรียบจากกลไกของธุรกิจแต่อย่างใด¹ เพราะ

¹ นางสมศรี คัมภมาลา อธิบดีกรมประชาสงเคราะห์ เห็นว่าการจดทะเบียน สำนักโสเภณีเป็นการช่วยให้หญิงพ้นจากการขูดรีดของเจ้าหน้าที่ตำรวจ (ไทยรัฐ ประจำวันที่ 22 เมษายน 2534), หน้า 19.

การชุกชุมไม่ว่าจะเป็นการกระทำของผู้คน (แมงตา) นั้นก็มีหลงโหลอยู่แล้ว นอกจากนั้นการ จกตะเบียนยังจะเป็นการประจานหญิงโส ธรณีและปลัดคนโทหญิงผ่านชนวนการชันตวนของ การเอารักเอาเปรียบ และทองเขาไปสู่สังกัดของสำนักต่าง ๆ โดยอิสระมากยิ่งขึ้น เป็นการ กลับเข้าไปสู่วงจรของการเอารักเอาเปรียบอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งเมื่อพิจารณาถึงผลไถ่ผลเสียของ การที่จะให้มีการจกตะเบียนหญิงผู้คาประเวณีแล้ว ผู้วิจัยจึงเห็นว่าไม่สมควรที่จะอนุญาตให้จก ตะเบียนได้ไม่ว่ากรณีใด ๆ

4.1.5 ควรมีมาตรการกวดขันในการบังคับใช้กฎหมาย

ปัญหาที่สำคัญที่สุดอีกประการหนึ่งที่จะมองข้ามหรือหลงลืมเสียไม่ได้ก็คือ เรื่องการบังคับใช้กฎหมาย เพราะแม้จะมีบทบัญญัติกฎหมายที่เป็นการคุ้มครองสิทธิเด็กหญิง จากการนำมาเพื่อการค้าประเวณีอย่างเตรียมพร้อมหากเจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมาย โดยเฉพาะ เจ้าหน้าที่ตำรวจนั้นละเลยไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ของตนแล้ว ปัญหาการนำเด็กหญิงมาเพื่อการค้าก็จะ ยังคงมีอยู่

จากการที่ไต่ถามกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการนำเด็กหญิงมาเพื่อการค้า ประเวณีดังกล่าวมาแล้วในบทที่ 3 จะเห็นได้ว่าในระยะเริ่มแรก รัฐมีนโยบายที่ค่อนข้างจะ ชัดเจนในการป้องกันปราบปรามการค้าหญิงและเด็กหญิง และการค้าประเวณี ทั้งนี้ จะเห็น ได้จากพระราชบัญญัติห้ามการค้าหญิงและเด็กหญิง พระราชบัญญัติปราบปรามการค้าประเวณี ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 282-286 ที่ลงโทษผู้ล่อลวง ลักพา หรืออุกคร่าหญิงไปค้าประเวณี ลงโทษผู้ที่ดำรงหรือช่วยการการค้าประเวณีของหญิง คำสั่งของกระทรวงมหาดไทย และประกาศ คณะปฏิวัติให้ปราบปรามลงโทษนักล่อลวงหญิง กฎหมายต่าง ๆ เหล่านี้แม้จะไม่มีผลบังคับอย่าง เต็มที่ แต่ก็มีลักษณะสอดคล้องเป็นแนวเดียวกัน และสามารถใช้เป็นมาตรการควบคุมปัญหาการ การค้าหญิงและเด็ก ตลอดจนการค้าประเวณีได้ในระดับหนึ่ง แต่ทว่าในช่วงระยะเวลาของการ เกิดสงครามเวียดนาม และประเทศไทยถูกใช้เป็นที่ตั้งฐานทัพอเมริกัน และเป็นสถานพัก頓 ของทหารอเมริกันในระหว่างพักรบ ในช่วงนี้มีการ เปิดสถานเริงรมย์และสถานบริการต่าง ๆ

มากมาย ในปี พ.ศ. 2509 รัฐไคร่ประกาศใช้พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 โดยให้เหตุผลว่า "เพื่อควบคุมสถานบริการบางประเภทซึ่งดำเนินการไปในทางกระทำความผิดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดี และจัดให้มีการแสดงเพื่อความบันเทิงไม่เหมาะสม เป็นเหตุให้เขาชวนเอาเบี่ยงอย่าง ประพฤติชั่วเล็ดหลวมลง" ผลในทางกฎหมายของการประกาศใช้พระราชบัญญัติสถานบริการก็คือ รัฐยอมรับสถานะทางกฎหมายของโรงน้ำชา สถานเต้นรำ สถานอบขนมหวาน และรับรองสถานะของหญิงหรือเด็กหญิง "พาร์ทเนอร์" หรือหญิงบำเรอและหญิงบริการ ที่จัดหาไว้ในสถานบริการและสถานเริงรมย์ต่าง ๆ ที่เปิดกิจการมาก่อนที่จะมีการประกาศใช้กฎหมาย อีกทั้งยังเป็นการส่งเสริมให้มีการ เปิดกิจการ เหล่านี้ขึ้นมาอีกมากมายด้วย ทั้ง ๆ ที่ก็เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปแล้วว่า สถานบริการ เหล่านี้เป็นกิจการบังหน้าการค้าประเวณี เพราะฉะนั้นการประกาศใช้พระราชบัญญัติสถานบริการก็เท่ากับเป็นการเปิดโอกาสให้มีการค้าประเวณีในสถานบริการนั้นได้ เพราะก็เป็นที่ยอมรับกันอยู่แล้วว่าการที่หญิงจะออกไปให้บริการต่าง ๆ อย่างใกล้ชิดแก่ชายในภัตตาคาร โรงแรม โอกาสที่จะเกิดการค้าประเวณีย่อมมีได้ ถึงแม้ว่ากฎหมายจะลงโทษเจ้าของและผู้จัดการสถานบริการที่อนุญาตให้มีการค้าประเวณีในสถานที่ของตน (มาตรา 10 พระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503) แต่ในทางปฏิบัติรัฐก็ไม่สามารถที่จะเข้าไปตรวจดูแลสถานบริการต่าง ๆ ได้อย่างทั่วถึง เพราะฉะนั้น หลังจากที่มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติสถานบริการแล้ว ธุรกิจการค้าประเวณีก็ยังขยายตัวในลักษณะที่เปิดเผยมากขึ้น ในขณะที่เกี่ยวกับพระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณีก็ยังบังคับใช้อยู่ ดังนั้น พระราชบัญญัติสถานบริการจึงเห็นได้ชัดว่ามีลักษณะที่ขัดแย้งและเป็นอุปสรรคต่อพระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณี นอกจากสถานบริการแล้วรัฐก็ยังอนุญาตให้มีการ เปิดโรงแรมซึ่งเป็นแหล่งใหญ่ของการค้าประเวณีด้วย กรมนี้เข็นนี้สะท้อนให้เห็นว่ารัฐยังไม่มีความแนบแน่น กฎหมายที่ออกมาจึงมีลักษณะขัดแย้งและเป็นอุปสรรคต่อกันและกันในการบังคับใช้มากกว่าที่จะสนับสนุนส่งเสริมซึ่งกันและกัน ดังนั้น ข้อพิจารณาเบื้องต้นต่อการแก้ไขปัญหานี้หากการนำเด็กหญิงมาเพื่อการค้าประเวณี ผู้จัดมีความเห็นว่าการรัฐควรจะต้องมีนโยบายที่แนบแน่นต่อปัญหาการค้าประเวณี โดยรัฐจะต้องกำหนดนโยบายให้ชัดเจนว่าจะควบคุมขจัดหรือส่งเสริมการประกอบธุรกิจการค้าประเวณี ทั้งนี้ เนื่องจากนโยบายจะเป็นปัจจัยชี้ขาดที่จะทำให้การแก้ไขปัญหานี้เกิดผลอย่างจริงจัง และนโยบายจะเป็นตัวกำหนดมาตรการทางกฎหมายที่จะใช้บังคับ

เมื่อรัฐมีนโยบายที่จะควบคุมและกำจัดการค้าประเวณีแล้ว กฎหมายของรัฐก็จะต้องมุ่งไปสู่เป้าหมายเดียวกัน คือการขจัดการค้าประเวณีและการขูดรีดจากการ เป็นโสเภณีของเด็กหญิง รัฐจะต้องไม่ออกกฎหมายที่ขัดแย้งกับหลักการ เติบโตของการจะปราบปรามการค้าประเวณีอีก ทั้งไม่ควรอนุญาตให้มีการ เปิดสถานบริการ เพิ่มขึ้นจากที่มีอยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สถานที่มีหญิงบำเรอหรือหญิงบริการ เพราะจะเป็นแหล่งที่ทำให้เกิดการการค้าประเวณีได้ และควร จะกำหนดเป้าหมายที่จะลดจำนวนสถานบริการที่มีอยู่ลง

ปัญหาการบังคับใช้กฎหมายของเจ้าหน้าที่ของรัฐ โดยเฉพาะเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้นก็เป็นปัญหาสำคัญมากอีกประการหนึ่ง เพราะเท่าที่นำมาปรากฏจากเอกสารการวิจัยเรื่อง "รัฐและการควบคุมประเวณี" ของ พล.ต.ท. กิตติ เสรีบุตร ซึ่งสรุปไว้ว่า

ก. ตำรวจทั้งในระดับชั้นผู้น้อยและระดับผู้บังคับบัญชา เป็นผู้มีส่วนได้เสียกับการค้าประเวณี มีความเกี่ยวข้องกับเจ้าของบริการ หรือในบางกรณีก็เป็นเจ้าของกิจการค้าประเวณีเสียเอง ทำให้ไม่มีการจับกุมผู้ทำความผิด และทำให้ตำรวจชั้นผู้น้อยหรือสัสดีไม่กล้าปฏิบัติหน้าที่ของตน เพราะเกรงใจหรือกลัวว่าจะถูกผู้บังคับบัญชากลับแกล้ง ในกรณีที่มีการร้องเรียนขอให้สืบสวนพฤติการณ์ของตำรวจที่ส่วนเกี่ยวข้องกับการค้าประเวณี ตำรวจเรือนักจะไม่ได้รับการเอาใจใส่เท่าที่ควร และผู้ที่ถูกร้องเรียนมักจะรู้ตัวและหลบเลี่ยงได้

ข. ในกรณีที่มีการจับกุม ผู้ที่ถูกจับกุมคือหญิงค้าประเวณี ไม่ใช่บุคคลที่เป็นกลไกสำคัญในการค้าประเวณี อันได้แก่ เจ้าของสถานการค้าประเวณี ผู้จัดหาให้มีการค้าประเวณี นักเลง อันธพาล หรือแมงคา ที่ดำเนินการคุมสถานการค้าประเวณี

ค. ในขั้นตอนของการสืบสวน พนักงานสอบสวนก็ไม่พยายามที่จะสืบสวนเพื่อที่จะเอาตัวบุคคลที่เป็นกลไกสำคัญของการค้าประเวณี และในกรณีที่จับบุคคลเหล่านี้ได้ ก็มัก จะมีการวิงวอนขอให้พนักงานสอบสวนช่วยเหลือ โดยมีการสมนาคุณด้วยเงินจำนวนไม่น้อย

พนักงานสอบสวนบางคนก็เห็นแก่ใ้ก็ยอมรับและช่วยเหลือโดยอาศัยของโจทก์หรือข่มขู่ร้องในคดี เป็นเหตุให้สิ่งไม่พึงปรารถนาของโจทก์ไป

ง. ในกรณีที่มีการจับกุมเจ้าของ ผู้จัดการ และผู้ควบคุมสถานค้าประเวณีที่ กักขังและบังคับให้หญิงค้าประเวณี และเป็นแหล่งรับซื้อหญิงที่ถูกคุกคามหรือลอลงมา บุคคลผู้ พุจริตเหล่านี้จะพยายามขอขมความโดยจะชกใจหาเสียขายให้แก่ฝ่ายหญิง ซึ่งพนักงานสอบสวน ก็อนุญาตให้ขมความกันได้ ทั้ง ๆ ที่ตามกฎหมายแล้วพฤติการณ์ดังกล่าวเป็นความผิดที่ขม ความกันไม่ได้

โดยสรุปแล้วกล่าวได้ว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจซึ่งเป็นกลไกสำคัญในการป้องกัน ปรามปรามไม่ให้มีการค้าหญิงและเด็ก และการค้าประเวณีไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ของตน ทำให้ไม่ มีกอร์บงคับใช้กฎหมาย หรือถ้าจะบังคับใช้กฎหมายก็มีการเลือกปฏิบัติ คือ ปรามปรามลงโทษ หญิงผู้ค้าประเวณี แต่กลับปล่อยละเลยคนอื่น ๆ ซึ่งเป็นกลไกสำคัญของการค้าประเวณี และ ในระหว่างหญิงที่ทำการค้าประเวณีด้วยกันก็จะเห็นว่า ตำรวจจะเลือกจับเฉพาะโสเภณี "ที่ไม่ มีสังกัด" ที่มีสภาพทรูคโหมทงออกมาเตร็ดเตร่กลางถนน แต่ในขณะที่เดียวกันก็จะละเลยไม่ จับบรรดาโสเภณีที่มีสังกัดทั้งหลาย หรือถ้าจะมีการจับก็จะมีการบอกให้รู้ตัวล่วงหน้าก่อน ดังนั้น ซึ่งหากพิจารณาแถมตั้งกล่าวมานี้แล้ว เห็นว่าควรที่จะมีมาตรการที่เข้มงวดต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐ ซึ่งมีส่วนใ้เสียกับการค้าประเวณีและเจ้าหน้าที่ที่ละเลยหย่อนยานในการปฏิบัติหน้าที่ก้วยในทาง หนึ่ง อันจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับแนวทางแก้ไขปัญหาการนำเด็กหญิงมาเพื่อการ ค้า ประเวณีต่อไป

4.2 มาตรการ เสริมทางสังคม

4.2.1 ควรมีมาตรการ แยกแยะผลของการค้า เป็นคดีที่ศาลใ้ตีพิพากษาลงโทษชาย

ผู้เขียน

ถึงที่ผู้วิจัยใ้เสนอใ้ในมาตรการทางกฎหมาย ข้อ 4.1.1 ว่าควร เพิ่ม เติมกฎหมายลงโทษชายผู้ใ้ช่วยหลัการและเหตุผลที่ใ้กล่าวใ้แล้ว และใ้ใ้มาตรการ ทางกฎหมายดังกล่าวนี้ มีผลในทางป้องกันปรามปรามบุกรุกทำผิดและผู้ที่จะกระทำผิดอย่าง

สัมฤทธิ์ผลอย่างแท้จริง จึงสมควรมีมาตรการเสริมทางสังคมที่สอดคล้องกัน โดยควรมีมาตรการ
 เผยแพร่ผลของการดำเนินคดีศาลไต่พิจารณาลงโทษชายผู้เที่ยวทางสี่มุมชนต่าง ๆ แต่ทั้งนี้
 จะต้องปรากฏว่าคดีศาลไต่พิจารณาลงโทษชายผู้เที่ยวนั้นเป็นคดีที่ถึงที่สุดแล้ว เพื่อหลีกเลี่ยง
 ปัญหาละเมิดสิทธิส่วนบุคคลของผู้ต้องหาหรือจำเลยซึ่งได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ
 ทั้งยังมีจุดเน้นในการเผยแพร่ผลของการดำเนินคดีศาลไต่พิจารณาลงโทษจำเลยในความผิด
 เกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ เป็นต้น มาตรการเสริมนี้จะไปผลในทางป้องกันปราบปรามผู้กระทำผิด
 มิให้กระทำความผิดซ้ำ และทำให้ชายผู้เที่ยวหลีกเลี่ยงที่จะรวมประเวณีกับเด็กหญิงผู้ค้าประเวณีที่เป็นเด็ก
 เพราะจะเป็นการเสี่ยงต่อการเสียชื่อเสียงทั้งส่วนตัวและครอบครัวอย่างมาก อันจะมีผลในเชิง
 ลดอุปสงค์ (demand) ของการนำเด็กหญิงมาเพื่อการค้าประเวณีได้อย่างแท้จริง ตัวอย่าง
 เช่น เมื่อรัฐได้ออกกฎหมายลงโทษชายผู้เที่ยวที่รวมประเวณีกับเด็กหญิงผู้ค้าประเวณีที่อายุไม่
 เกิน 18 ปีบริบูรณ์ แล้วทนายมีการบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจัง เมื่อชายผู้เที่ยวกระทำความ
 ผิดซ้ำก็就会被จับกุมดำเนินคดีตามกฎหมาย จนศาลได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษแล้ว ก็สมควร
 มีการเผยแพร่ผลของคดีนั้นโดยการแถลงข่าวต่อหนังสือพิมพ์ ลงพิมพ์ชื่อ-สกุลของผู้กระทำผิดและ
 ผลของคดี เป็นต้น

4.2.2 ควรมีมาตรการลดผลเสียของปัญหาการนำเด็กหญิงมาเพื่อการค้าประเวณี

(1) กานเสริมธุรกิจ

สิ่งที่ได้กล่าวไว้แล้วในบทที่ 2 ว่าจากการศึกษาวิจัยหลายแห่ง
 ตลอดจนสถิติของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องแสดงให้เห็นว่าความยากจนเป็นสาเหตุพื้นฐานที่สำคัญที่สุด
 ในกานเสริมธุรกิจ โดยเฉพาะในฐานะที่ทำให้เกิดอุปทาน (supply) ที่มาตอบสนอง
 อุปสงค์ (demand) เด็กหญิงที่ถูกนำมาเพื่อการค้าประเวณี ส่วนมากจะมีฐานะยากจนใน
 ชนบท ซึ่งมาตรการลดผลเสียของกานเสริมธุรกิจนี้สมควรแบ่งเป็น 2 ระดับคือ มาตรการระยะสั้น
 และมาตรการระยะยาว

ก. มาตรการระยะสั้น

1) รัฐควรจัดการฝึกอบรมทักษะและอาชีพที่เหมาะสมแก่
 กลุ่มเด็กหญิงเป้าหมาย โดยเน้นการฝึกอบรมทักษะและอาชีพที่เหมาะสมกับพื้นที่และความ

ต้องการของตลาดแรงงาน และมีนโยบายการส่งเสริมอาชีพของรัฐ ทั้งนี้ การฝึกอบรมดังกล่าว
 ของมุ่งพัฒนาและส่งเสริมให้เป็นแรงงานที่มีฝีมือ

2) ในความช่วยเหลือภายหลังจากเกิดห้วงจบการฝึกอบรม
 อาชีพแล้ว โดยช่วยจัดหางานให้ หรือให้ทุน หรือให้กู้ยืมเงินทุนเพื่อไปประกอบอาชีพ รวมถึง
 ส่งเสริมให้มีการจ้างงาน เช่น จัดให้มีการนัดพบแรงงานระหว่างนายจ้างและลูกจ้างในแต่ละ
 พื้นที่

3) ส่งเสริมให้ราษฎรในแต่ละชุมชนโคจรมาด้วยกันเป็นกลุ่ม
 ทางเศรษฐกิจในรูปแบบต่าง ๆ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ชุมชนได้ให้ความร่วมมือช่วยเหลือ
 ซึ่งกันและกัน

ช. มาตรการระยะยาว

1) รัฐควรกำหนดนโยบายอย่างจริงจังในการเร่งรัดผลักดัน
 ความเจริญทางเศรษฐกิจทุกประเภทให้กระจายตัวออกสู่ชนบท โดยเฉพาะในพื้นที่ที่มีแรงงาน
 ย้ายถิ่นสูง เพื่อให้ประชาชนในชนบทมีรายได้เพียงพอแก่การดำรงชีพ

2) รัฐควรจัดสาธารณูปโภคและบริการขั้นพื้นฐานทางสังคม
 ให้ราษฎรยากจนในชนบทอย่างทั่วถึง

3) รัฐควรส่งเสริมให้มีการลงทุนขนาดย่อมในระบอบหมู่บ้าน
 เพื่อให้เกิดการสร้างงานในชนบท และเศรษฐกิจของชุมชนเกิดการหมุนเวียน

4) ขยายโครงการฝึกอาชีพสตรีให้กว้างขวางและทั่วถึง
 มากขึ้น โดยเฉพาะในจังหวัดที่เป็นพื้นที่เป้าหมาย โดยเน้นการฝึกฝึกอบรมวิชาชีพให้สอดคล้อง
 กับความต้องการของตลาดแรงงานโดยส่วนรวม รวมทั้งให้บริการจัดหางานและให้กู้ยืมเงินทุน
 ประกอบอาชีพ

(2) กานสังคม คานิยม วัฒนธรรม

สิ่งที่ได้กล่าวไว้แล้วในบทที่ 2 ว่า แม้ปัจจัยทางกานเศรษฐกิจจะเป็น
 เป็นสาเหตุพื้นฐานที่สำคัญที่สุดของการนำเกิดห้วงมาเพื่อการค้าประเวณี แต่ปัจจัยทางสังคม
 คานิยม วัฒนธรรม ก็เป็นสาเหตุอันสำคัญด้วย ซึ่งได้แก่ หินคตที่ผิดในเรื่องคานิยมทางเพศของ

ชายผู้เดียว คำนึงถึงผู้พึ่งพา และความสละความหมายทางวัตถุ สภาพชุมชนที่ขาดความรับผิดชอบ
 ทอดกัน และผลกระทบจากการส่งเสริมการท่องเที่ยว ซึ่งมาตรการลดผลกระทบเหล่านี้ อาจแยก เป็น
 หัวข้อต่าง ๆ โดยพิจารณาที่ภาระงานของรัฐ หน่วยงานราชการ ภาคเอกชน และประชาชน
 โดยเฉพาะกลุ่มผู้นำท้องถิ่นจะควรมีส่วนรับผิดชอบตามภาระงานต่าง ๆ ดังนี้

- 1) เสริมสร้างให้คนในสังคมมีทัศนคติและค่านิยมที่ถูกต้องสอดคล้อง
 กับศีลธรรมและจริยธรรม โดยเฉพาะปรับเปลี่ยนค่านิยมของชายผู้เดียวบางกลุ่ม และค่านิยมใน
 การส่งเสริมให้บุตรหลานค้าประเวณี เพื่อแก้ไขภาวะเศรษฐกิจของนคร นครวิ
 2) เผยแพร่และเสริมสร้างทัศนคติให้ประชาชนเห็นคุณค่าและ
 ความต้องการคุ้มครองสิทธิของ เด็ก หลีกเลี้ยงการกักขัง ทรมาณ เอารัดเอาเปรียบ และล่อลวง
 เพื่อนำเด็กหญิงมาเข้าสู่กระบวนการค้าประเวณี
- 3) ในพื้นที่ที่มีความมั่งคั่งพ่อแม่ชายลูกจำนวนมาก ควรจัดให้มีการ
 เผยแพร่ความรู้แก่พ่อแม่ถึงขบวนการนำเด็กหญิงมาเพื่อการค้าประเวณี การบังคับขู่เข็ญและขู่ครี
 หารุณ โรคร้ายแรงทางเพศ รวมทั้งผลเสียของบุตรหลานในสถานสุภาพพิศ และการดำเนินชีวิต
 ในอนาคตด้วย โดยเฉพาะรูปแบบและกลุ่มาที่พ่อแม่อาจเข้าใจถึงความบุตรหลานจะไ้ทำงานทำ
 ในร้านอาหาร เลี้ยงเด็กตามบ้าน เรียนเสริมสวย ฯลฯ ซึ่งความจริงแล้วจะคงถูกนำไปค้า
 ประเวณีในที่สุด
- 4) จัดตั้งหน่วยงานรับผิดชอบรับเรื่องราวร้องทุกข์ เพื่อให้ความ
 ช่วยเหลือให้คำปรึกษาหรือประสานงานแก่บิดามารดาของ เด็กหญิงที่ถูกขังขู่หรือล่อลวงให้ส่ง
 บุตรหลานไปทำงานในเมืองใหญ่ ๆ แล้วทราบภายหลังว่าเป็นการนำเด็กหญิงไปเพื่อค้าประเวณี
 รวมทั้งช่วยเหลือเด็กหญิงที่ถูกนำมาค้าประเวณีที่คงการหลบเลี้ยงจากการถูกขังขู่หรือขู่ปฏิบัติ
 เช่นนั้นด้วย
- 5) เร่งรัดและสนับสนุนให้มีการกระจายบริการสถานสาธารณสุข
 รวมถึงการให้บริการแนะนำและรักษากันสุภาพพิศ โดยไม่คิดมูลค่าแก่เด็กหญิง ทั้งในเมือง
 และชนบทอย่างทั่วถึง
- 6) เผยแพร่ให้ประชาชนตระหนักถึงภัยอันร้ายแรงของโรค เอชไอ
 ซึ่งเกิดจากการไปเที่ยวหญิงโส รมณีและทัวโส รมณีเอง ซึ่งจะต้องเสี่ยงต่อการ เป็นโรคร้ายแรงนี้
 แล้วต้องเสียชีวิตในเวลาอันสั้นเพราะยังไม่มียารักษาให้หายได้

7) สื่อมวลชนทุกประเภทจะต้องไม่เผยแพร่ข่าวสาร การโฆษณา
ใด ๆ ที่จะส่งเสริมค่านิยมของคนในชนบทให้ฟุ้งเฟ้อ และมุ่งความสะทวสบายทางวัตถุจนเกิน
ฐานะตัวเอง รวมถึงต้องงดเว้นการเผยแพร่ สิ่งพิมพ์ รูปภาพ หรือสื่อใด ๆ ที่ส่งเสริมช่วยชวน
ให้เกิดความนิยมหรือปรารถนาทางเพศในตัวหญิงที่เป็นเด็กสาวจากหมู่บ้านใกล้เคียงนั้น ๆ

8) รัฐและภาคเอกชนต้องบรรจุในวัตถุประสงค์ของโครงการร่วมกันอย่างแจ
ชัด เพื่อจัดให้มีมาตรการทุก ๆ ด้านในการส่งเสริมการท่องเที่ยวว่าจะต้องละเว้นการเผยแพร่
ชักจูง เชิญชวน ทอการท่องเที่ยว เพื่อรับบริการจากเด็กหญิงผู้ค้าประเวณี

9) เสริมสร้างให้กลุ่มคนหรือผู้นำชุมชนในชนบทให้ความร่วมมือ
ชมชอบกัน โดยเฉพาะการห้ามปรามมิให้พานิโคมานหนึ่งชายลูกสาวเพราะต้องการ เงินและ
เสริมสร้างค่านิยมว่าการขายลูกสาวของพ่อแม่ และการเดินทางไปค้าประเวณีในเมืองของ
เด็กหญิงจะถูกรังเกียจจากชุมชนนั้น ๆ

(3) กานการศึกษา

ปัญหาที่เด็กหญิงในชนบทกอบการศึกษา เป็นปัญหาที่สำคัญอีกประการ
หนึ่งกึ่งที่ได้อกล่าวไว้ในบทที่ 2 มาตรการลดมูลเหตุกานนี้ คือ

1) ควรส่งเสริมและขยายการให้การศึกษาภาคบังคับกับเด็กใน
ชนบทอย่างทั่วถึง โดยคำนึงถึงความสัมฤทธิ์ผลด้วย เช่น ให้พ่อแม่ของเด็กเห็นความสำคัญที่บุตร
หลานจะได้มีการศึกษา การไปเรียนหนังสือในโรงเรียนมีความสะดวกพอสมควร และไม่ทำให้
ครอบครัวต้องรับภาระทางเศรษฐกิจหรือขาดแรงงานรับภาระไม่ได้

2) ให้การฝึกอบรมกานอาชีพที่เหมาะสมแก่กลุ่มเด็กหญิงเป้าหมาย
โดยเน้นวิชาชีพที่เหมาะสมกับพื้นที่และความต้องการของตลาด รวมไปถึงการจัดหางานและส่ง
เสริมให้ประกอบอาชีพหลังจากผ่านการอบรมด้วย

3) รณรงค์ให้ความรู้แก่เด็กหญิงและพ่อแม่ของเด็กหญิง ให้เข้าใจ
ถึงรูปแบบการลอลวง ภัยอันตรายจากการถูกลอลวง โรคเรายทางเพศ และผลร้ายที่จะได้รับใน
อนาคต ตลอดจนโทษทางกฎหมายกอบการประกอบอาชีพค้าประเวณี

4) สร้างทัศนคติต่อเด็กหญิงในระหว่างศึกษา หรืออบรมฝึกอาชีพ
ว่าการค้าประเวณีเป็นสิ่งที่ยังคงมีเกียรติ อดทนอดกลั้นและจริยธรรม รวมไปถึงให้เด็กหญิง
มีความมั่นใจว่าตนเองก็สามารถทำงานต่าง ๆ เพื่อช่วยเหลือครอบครัวได้เช่นเดียวกับผู้ชาย มี
ความอดทน ซื่อสัตย์ และไม่พึ่งพิงผู้อื่น

(4) ค่านิยมส่วนตัวของเด็กหญิง

สิ่งที่ได้กล่าวในบทที่ 2 ถึงปัญหาส่วนตัวของเด็กหญิงที่ถูกนำมาเพื่อ
การค้าประเวณีว่าอาจเกิดจากการขาดความอบอุ่นในครอบครัว ปัญหาการหย่าร้างในครอบครัว
ภาวะในการอุปการะเลี้ยงดูครอบครัวและระดับสติปัญญาต่ำ เป็นต้น มาตรการที่จะช่วยลด
ปัญหาค่านิยมก็คือ มาตรการต่าง ๆ ที่ได้เสนอมาเพื่อใช้ในการลดผลกระทบของปัญหาค่านิยม
สังคม ค่านิยม วัฒนธรรม และการศึกษานั่นเอง เพราะมาตรการต่าง ๆ นั้นเป็นการมองใน
เชิงมหภาค (MACRO) ส่วนการมองค่านิยมส่วนตัวของเด็กหญิงเป็นการมองในเชิงจุลภาค
(MICRO) ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า การแก้ปัญหาค่านิยมส่วนตัวของเด็กหญิงมาเพื่อการค้าประเวณี โดยพิจารณา
ถึงมาตรการเสริมทางสังคมหากสามารถแก้ไขปัญหาค่านิยมในเชิงมหภาคได้แล้ว ปัญหาในเชิงจุลภาค
ก็ย่อมได้รับการแก้ไขไปด้วยเช่นกัน

4.2.3 ควรมีมาตรการช่วยเหลือและแก้ไขให้แก่เด็กหญิงที่ถูกนำมาเพื่อการค้า ประเวณี

สิ่งที่ได้เสนอมาตรการเสริมทางสังคมต่าง ๆ มาแล้ว ผู้วิจัยมีความ
เห็นว่ามาตรการที่สำคัญอีกประการหนึ่งก็คือ การช่วยเหลือและแก้ไขให้แก่เด็กหญิงที่ถูกนำมา
เพื่อการค้าประเวณี ซึ่งอาจกล่าวโดยย่อได้ดังนี้

1) จัดตั้งศูนย์ฝึกอาชีพและสถานสงเคราะห์เด็กหญิงที่ค้าประเวณีหรือ
เลิกค้าประเวณีอย่างทั่วถึงทุกเมือง โดยให้การฝึกอาชีพที่เหมาะสมสอดคล้องสภาพสังคม และความ
ต้องการของตลาดแรงงานทั้งในท้องถิ่นที่เป็นบ้านเกิดของเด็กหญิงและในเมืองที่เด็กหญิงค้า
ประเวณีอยู่ โดยเน้นอาชีพที่สามารถทำได้ด้วยตัวเองมากกว่าการเป็นลูกจ้าง ทั้งนี้รวมถึง
การส่งเสริมให้ภาคเอกชนหรือมูลนิธิต่าง ๆ จัดตั้งศูนย์ฝึกอาชีพและสถานสงเคราะห์เด็กหญิง
เช่นเดียวกัน

2) ให้โอกาสและส่งเสริมให้เด็กหญิงที่ค้าประเวณีได้เข้าไปรับการฝึกอาชีพในศูนย์ฝึกอาชีพและสถานสงเคราะห์เด็กหญิงที่มีอยู่ หรือจัดตั้งขึ้นพิเศษ โดยต้องมีวิธีการในระคับที่สามารถดูใจและเปิดโอกาสแก่เด็กหญิงที่ค้าประเวณีให้เข้ารับการฝึกอาชีพได้ โดยไม่มีอุปสรรคต่อความเป็นอยู่ปกติ ทั้งนี้ เพื่อให้โอกาสและส่งเสริมอาชีพใหม่แก่เด็กหญิงซึ่งจะเป็นผลให้เลิกการค้าประเวณีในที่สุดได้

3) จัดตั้งบ้านพักชั่วคราวหรือบ้านพักฉุกเฉินให้มากยิ่งขึ้น สำหรับเด็กหญิงที่ประสบปัญหาถูกล่วงมาเพื่อการค้าประเวณีแล้วหลบหนี กลัใจ หรือทัศนคติใจเลิกล้ออาชีพค้าประเวณี เพื่อจะให้เป็นสถานพักอาศัยก่อนกลับภูมิลำเนาเดิม หรือพักอาศัยระหว่างฝึกอาชีพหรือระหว่างหางานใหม่ด้วย ทั้งนี้ รวมถึงการจัดปัจจัยจำเป็นต่อการกินอยู่และการให้บริการด้านสุขภาพอนามัย การให้คำแนะนำฟื้นฟูสุขภาพจิตและการอบรมเสริมสร้างทัศนคติที่ดีในการดำเนินชีวิตในอนาคตด้วย โดยรัฐจะต้องรับภาระจัดตั้งบ้านพักชั่วคราว หรือบ้านพักฉุกเฉินนี้ให้มีจำนวนเพียงพอในทุก ๆ เมือง และสนับสนุนให้ภาคเอกชนและมูลนิธิต่าง ๆ จัดตั้งหรือให้ความช่วยเหลือด้วย ประการสำคัญบ้านพักดังกล่าวจะต้องมีความปลอดภัยสูง และมีวิธีการกับการบริหารงานให้สัมฤทธิ์ผลได้อย่างชัดเจน

4) จัดตั้งหน่วยงานรับผิดชอบ รับเรื่องราวร้องทุกข์หรือประสานงาน เพื่อให้การช่วยเหลือ ให้คำปรึกษาแนะนำแก่เด็กหญิงที่ค้าประเวณี เพื่อเป็นศูนย์หรือหน่วยงานเบื้องต้นที่เด็กหญิงจะติดต่อขอความช่วยเหลือ โดยอาจให้บริการทางโทรศัพท์ด้วย อันจะทำให้เด็กหญิงสามารถติดต่อได้โดยง่าย ในกรณีฉุกเฉิน ชูชีพ ล่วง หรือปรึกษาขอคำแนะนำทางจิตใจ หรือโรคจิตก่อกว้างเพศ โดยเฉพาะการให้คำแนะนำและข้อมูลขั้นต้นเพื่อช่วยให้เด็กหญิงเข้ารับการฝึกอาชีพหรือเปลี่ยนอาชีพ อันจะช่วยให้เด็กหญิงเลิกเลิกล้ออาชีพค้าประเวณีในที่สุด